

6.

Til Handelsministeriet.

Ved Skrivelse af 20. December f. A. (Journal Nr. 198/16) har det høje Ministerium anmodet de københavnske Handelsforeningers Fællesrepræsentation om for sit Vedkommende at besvare en Række Spørgsmaal, der er stillet af Landstingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Bestemmelser mod uretmæssig Konkurrence og Varebetegnelse.

I den Anledning skal vi tillade os at besvare de stillede Spørgsmaal som følger: I det store og hele har Loven af 8. Juni 1912 om Straf for urigtig Varebetegnelse m. m. virket tilfredsstillende. Den har hjulpet til at fjerne eller hemme en Række Misbrug indenfor Handelslivet, og det vilde efter Fællesrepræsentationens Anskuelse være overordentlig uheldigt for vort Næringsliv, om man paa noget Punkt vendte tilbage til den før Loven gældende Retstilstand. Men der er en Række Enkeltheder i Lovens Affattelse, som det efter den Erfaring, Fællesrepræsentationen har gjort ved at arbejde med Loven i Praksis, vilde være heldigt at faa ændret, for at de Tanker, hvorpaa Loven bygger, fuldt ud kan komme til deres Ret. Angaaende disse Ændringer tillader vi os at henvise til den udførlige Betænkning, Fællesrepræsentationen har indsendt til Handelsministeriet, og hvoraf vi tillader os at vedlægge en Genpart som Bilag 1. I denne Betænkning har Fællesrepræsentationen ligeledes udtalt sig om de enkelte Lovparagraffers Virkning i Praksis.

Hvad særlig Lovens § 7 angaar, har den efter Fællesrepræsentationens Opfattelse virket tilfredsstillende. Sæsonudsalgene er paa den ene Side saa forskellige fra andre Former for Udsalg, at det vilde være uheldigt, om de omfattedes af Reglerne for disse. Paa den anden Side kræves der saa til Gengæld en Begrænsning af deres Antal og Varighed, hvis en Omgaaelse af Lovens Regler om andre Udsalg ikke skal blive Følgen. Disse Krav tilfredsstilles efter vor Mening af den nugældende § 7, jfr. dog om en enkelt Tilføjelse vor Betænkning.

Hvad Forbudet mod Tilgift i Lovens § 13 I. angaar er dets Bibeholdelse af den største Betydning for Detailhandelen. Men det vilde være i høj Grad ønskeligt at faa en Række Ændringer i Affattelsen som nærmere udviklet i vor Betænkning til Handelsministeriet, saa at Tilgift under en hvilken som helst Form blev forbudt.

Forbudet mod Salg under paatrykt Pris i Lovens § 13 III er for Detailhandelen en af Lovens vigtigste Bestemmelser og den, der har virket mest tilfredsstillende i Praksis. Dens Betydning ligger først og fremmest i, at den rammer saavel Reklamen med Undersalg som selve Salget under den paatrykte Pris. At indskrænke Forbudet til kun at gælde Reklame, saaledes som Tilfældet var med Regeringsforslaget til Lov 8. Juni 1912, vilde gøre Bestemmelsen praktisk talt værdiløs. Det vilde alligevel hurtigt spørges, at en enkelt handlende solgte under Prisen, og alle Konkurrenterne vilde derfor blive nødt til at gøre det samme. Men et Forbud mod Reklamen alene forekommer os ogsaa i sig selv at være urimeligt. Hvorfor skulde en saadan sand Reklame være forbudt? Naar den handlende har Lov til at sælge under den paatrykte Pris og virkelig gør det, indser vi ikke, hvorfor han ikke skulde have Lov at meddele Publikum det. Det er kun den usande, falske Reklame, Loven har sat sig til Opgave at ramme.